Diumenge 13 (A) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 10,37-42): En aquell temps, Jesús digué als seus Apòstols: «El qui estima el pare o la mare més que a mi, no és digne de mi; i el qui estima el fill o la filla més que a mi, no és digne de mi. I qui no pren la seva creu i no em segueix, no és digne de mi. El qui trobi la seva vida, la perdrà; i el qui perdi la seva vida per causa de mi, la trobarà.

El qui a vosaltres rep, a mi em rep; i el qui em rep a mi, rep aquell qui m'ha enviat. El qui rep un profeta a títol de profeta, rebrà recompensa de profeta; i el qui rep un just a títol de just, rebrà recompensa de just. I tot el qui doni per beure ni que sigui només un vas d'aigua freda a un d'aquests petits a títol de deixeble, en veritat us dic: no perdrà la seva recompensa».

© Albada Editorial / evangeli.net

«El qui estima el pare o la mare més que a mi, no és digne de mi»

P. Benedito CAPITANGO
(Luanda, Angola)

Avui, l'Evangeli ens col·loca davant d'una veritat decisiva: el Crist no vol ocupar un lloc en la nostra vida; vol ser el centre de la nostra vida. Per això diu: «El qui estima el pare o la mare més que a mi, no és digne de mi» (Mt 10,37). Jesús no vingué per a esdevenir en un interès més entre altres, ni per a ser una referència ocasional en determinats moments de l'existència.

Igualment, no accepta ser un complement de la nostra vida perquè Ell és el seu fonament, el seu sentit i el seu destí. Així, el deixeble autèntic no organitza el Crist al voltant de la seva vida; organitza la vida al voltant del Crist. I en un altre lloc afegeix: «Què en treu l'home si guanya en món enter, però perd la seva vida?» (Mt 16,26).

La creu que cada deixeble ha de prendre (cf. Mt 10,38) representa el camí mateix del Crist. Portar la creu no és buscar el sofriment, sinó romandre fidels al Senyor quan l'Evangeli té un preu. El qui segueix Crist camina ja pel viarany que mena vers la resurrecció. Amb això, Jesús ens ensenya que l'amor autèntic té un ordre: no es tracta d'estimar menys la família, sinó d'estimar tots des de Déu i en Déu. Deia sant Agustí d'Hipona: "Estima i fes el que vulguis". Quan Déu ocupa el primer lloc, la resta de coses troben la seva justa mesura. A més, el Crist no ens mana abandonar els nostres, sinó preferir la veritat de Déu quan els afectes humans pretenen apartar-nos d'ella.

El Senyor conclou amb una promesa «El qui doni per beure ni que sigui només un vas d'aigua freda a un d'aquests petits (...) no perdrà la seva recompensa» (Mt 10,42). Res d'allò que fem pel Crist restarà en l'oblit. En el judici final no comptarà qui acumulà més bens, sinó qui estimà més. Per això ressona amb força l'ensenyament del Papa Lleó XIV quan era a l'inici del seu pontificat: «Aquesta és l'hora de l'amor. El cor de l'Evangeli és l'amor de Déu que ens fa germans i germanes». Que el Senyor ens concedeixi un cor lliure per tal d'estimar-lo sobre totes les coses. Amén.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «A través de dolors i ferides i favors, Déu forma els seus fills per a la vida eterna» (Sant Gregori el Gran)

- «En els nostres dies, de múltiples maneres se'ns demana entrar en tripijocs amb la fe, diluir les exigències radicals de l'Evangeli i acomodar-nos a l'esperit del nostre temps. No obstant això, els màrtirs ens conviden a posar Crist per sobre de tot» (Francesc)

- «(...) Cal tenir el convenciment que la primera vocació del cristià és seguir Jesús (cf. Mt 16,25)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.232)

Altres comentaris

«I qui no pren la seva creu i no em segueix, no és digne de mi (...) El qui a vosaltres rep, a mi em rep»

P. Antoni POU OSB Monjo de Montserrat

(Montserrat, Barcelona, Espanya)

Avui, en sentir dels llavis de Jesús: «El qui estima el pare o la mare més que a mi, no és digne de mi...» (Mt 10,37) quedem desconcertats. Ara bé, aprofundint una mica més, ens adonarem de la lliçó que el Senyor ens vol transmetre: Per al cristià, l'únic absolut es Déu i el seu Regne. Cadascú ha de descobrir quina és la seva vocació —potser aqueixa és la tasca més delicada a fer— i després ser-hi fidel. Si un cristià o una cristiana tenen vocació matrimonial, cal que vegin que la realització de la seva vocació consisteix en estimar la seva família tal com Crist estima l'Església.

La vocació a la vida religiosa o al sacerdoci demana no anteposar els vincles familiars als de la fe, si amb això no es manca als requisits bàsics de la caritat cristiana. Els lligams familiars no poden esclavitzar i ofegar la vocació a la qual hom ha estat cridat. Sota la paraula "amor" pot haver-hi un desig possessiu de l'altre que li resta llibertat per a desplegar la seva vida humana i cristiana; o la por de sortir del niu familiar i enfrontar-se amb les exigències de la vida i de la crida de Jesús a seguir-lo. Es aqueixa deformació de l'amor que Jesús ens demana transformar en una estimació gratuïta i generosa, perquè, tal

com diu sant Agustí: «Crist ha vingut a transformar l'amor».

L'estimació i l'acolliment sempre restaran els nuclis de la vida cristiana, envers tothom i, sobretot envers els membres de la pròpia família, els quals normalment són els qui tenim més a prop i constitueixen també el “pròxim” que Jesús ens demana d'estimar. En l'acolliment de l'altre sempre hi ha l'acolliment del Crist: «El qui a vosaltres rep, a mi em rep» (Mt 10,40). Hem de veure, doncs, el Crist en els qui servim, i reconèixer també el Crist servidor ens els qui ens serveixen.